

ПРОКЛЯТИЕ
ЗА
МРАК
И
САМОТА

БРИДЖИТ КЕМЕРЕР

Превод от английски език
Николина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *A Curse So Dark And Lonely*

Copyright © 2019 by Brigid Kemmerer

This translation of *A Curse So Dark and Lonely* is published by EGMONT BULGARIA Publishing House by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

Превод Николина Тенекеджиева

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2266-3

ПЪРВА ГЛАВА

РЕН

Под ноктите ми има кръв. Чудя се колко от хората си съм погубил този път.

Пъхвам ръце във варела до конюшните. Леденостудената вода щипе кожата ми, но кръвта не се отмива. Не знам защо въобще си правя труда, понеже след час всичко, така или иначе, ще приключи, но ненавиждам това усещане. Кръвта по ръцете ми. Неведението.

Чувам тропот на копита зад гърба си, сетне и дрънчене на конска сбруя.

Няма нужда дори да поглеждам. Гвардейският ми командир винаги ме следва на безопасно разстояние, докато преходът не завърши.

Гвардейски командир. Сякаш на Грей са му останали хора, които да командва.

Или пък не е получил титлата наготово.

Подсушавам ръцете си и се обръщам. Грей е на няколко метра от мен, стиснал е здраво юздите на Желязно сърце – най-бързия кон в конюшнията. Животното пръхти от изтоще-

ние, гърдите и хълбоците му са подгизнали от пот въпреки хладното утро.

Колкото и време да минава, външният вид на Грей не спира да ме изненадва. Изглежда точно толкова млад, колкото в деня, в който се сдобил с поста си в Кралската гвардия. Тъмната му коса е леко чорлава, а по лицето му няма нито една бръчка. Униформата все още му е по мярка, всички токи и каишки по нея са перфектно подредени, всяко оръжие блещука в почти непрогледния мрак.

Навремето в очите му имаше плам, жажда за приключения. За предизвикателства.

Той отдавна угасна – единствената частица от него, която си остана недокосната от проклятието.

Чудя се дали и моята непроменена външност го стряска.

– Колко? – питам го аз.

– Нито един. Този път хората ви са невредими.

Този път. Би трябвало да ми олекне. Нищо подобно. Знам, че съвсем скоро те отново ще са изложени на опасност.

– А момичето?

– Няма и следа от него. Както обикновено.

Поглеждам отново окървавените си ръце и познато усещане се загнездва в гърдите ми. Пак ги потапям във варела с вода. Толкова е студена, че дъхът ми секва.

– Целият съм в кръв, командире. – В гласа ми се прокрадва гняв. – *Убих нещо.*

Сякаш усетил опасност, конят му потропва с копита и тръсва глава. Грей поглажда козината на животното, за да го успокои.

Навремето конярят щеше веднага да се притече и да вземе коня му. Някога дворецът бе пълен с придворни и историци, и съветници, които даваха мило и драго да научат някоя клюка за принц Рен – престолонаследника на Ембърфол.

Някога имаше кралско семейство, което би ме смървило за маймунджилъците ми.

Сега сме само аз и Грей.

– Пътеката от гората дотук е пропита с човешка кръв – отвърща ми той, без да се трогва от гнева ми. Свикнал е с него. – Първоначално погнахте коня, но после стадо сърни привлече вниманието ви. Все пак успях да ви отведа далеч от селата.

Това обяснява състоянието на животното. Изминахме дълъг път тази вечер.

– Аз ще се погрижа за коня – казвам. – Скоро ще се съмне.

Грей ми подава юздите. Последните мигове винаги са най-тежки. За пореден път се провалих. Както винаги, искам час по-скоро всичко да приключи.

– Някакви предпочитания, господарю?

В началото си позволявах да кажа „да“. Блондинки или брюнетки. С големи гърди, дълги крака или тънка талия. Омайвах ги със сладки приказки и не ме ли обикнеха, лесно намирах следващата. Тогава проклятието изглеждаше като една игра.

Намери ми някоя хубавичка, Грей – казвах му през смях, сякаш е привилегия да търси жени за принца си.

После се промених и чудовището в мен се развилня из двора, оставяйки кървава баня подире си.

Когато започна новият сезон, вече няха семейство. Нито пък слуги. Оцеляха само шестима гвардейци, двама от които бяха сериозно ранени.

До третия сезон ми остана само един.

Грей продължава да чака отговор. Впивам очи право в неговите.

– Не, командире. Която и да е. – С тежка въздишка повеждам коня към конюшните, но нещо ме кара да се обърна. – Чия е кръвта по пътеката?

Грей вдига ръка и навива ръкава си. Струйки аленочервена кръв все още се стичат от дълбоката порезна рана.

Бих му наредил да я превърже, но само след час, когато слънцето се покаже на небосвода, от нея няма да има и следа.

Ще изчезне и кръвта по ръцете ми, както и потта по хълбоците на коня. Камъчетата по пътеката ще се стоплят от есенните слънчеви лъчи, а дъхът ми вече няма да образува кълбета пара в утринния въздух.

Момичето ще си замине, а с него и сезонът.

Отново ще съм на осемнайсет.

За триста двавет и седми път.

ВТОРА ГЛАВА

ХАРПЪР

Вашингтон, Ди Си* – тукашният студ трябва да се забрани със закон.

Придърпвам качулката на суитшърта си, но платът е толкова износен, че все едно съм облякла вестник. Мразя да играя ролята на страж, но брат ми е в още по-неизгодно положение, затова гледам да не се оплаквам.

Някъде надолу по улицата крещи мъж и клаксон на кола тръби пронизително. Стискам зъби, напук на студа, и потъвам още по-надълбоко в сенките. По-рано намерих стар гаечен ключ до бордюра и сега съм сплела пръсти около ръждивия метал. Който и да вдигна врявата обаче, явно е далеч.

Таймерът на телефона на Джейк показва, че му остават още тринайсет минути. Тринайсет минути и най-сетне ще можем да си вземем по чаша кафе.

Не че имаме излишни пари, но Джейк винаги има нужда да се поотпусне и казва, че кафето му помага. Мен направо ме разтреперва и не мога да заспя до четири сутринта, затова не

* District of Columbia – Окръг Колумбия. – Б.пр.

успявам да стана и за училище. Пропуснала съм толкова дни от последния срок, че вече едва ли има някакво значение. Едно знам със сигурност – няма да липсвам на никого.

Двамата с Джейк обикновено се настаняваме в дъното на крайпътния ресторант. Ръцете му потреперват върху чашата няколко минути, след което ми разказва какво се е наложило да извърши. Историите му винаги са трудни за преглъщане.

Трябваше да го сплаша, че ще му счупя ръката. Извих я зад гърба му. За малко да му извадя рамото. Децата му бяха там. Ужасно беше.

Наложих се да го ударя. Казах му, че няма да престана, докато не изплюе поне един зъб. Много бързо намерих парите.

Този беше музикант. Заканих се да му счупя пръстите.

Не желая да слушам за техниките му за сплашване. Брат ми е висок и има телосложение на ръгбист, но винаги е бил мил и сговорчив. Когато мама се разболя, а татко се забърка с Лорънс и хората му, Джейк се грижеше за мен. Позволяваше ми да спя в стаята му или пък тайно ме водеше за сладолед. Тогавата татко все още беше при нас и „събирачите на дългове“ заплашваха него – чукаха на вратата ни и си искаха парите, които татко е взел назаем.

Сега баща ни го няма. Джейк играе ролята на „събирач на дългове“, за да ни оставят на мира.

Вината ме разяжда отвътре. Ако бяхме само двамата, нямаше да му позволя да го прави.

Но не сме. И мама е с нас.

Джейк смята, че може да направи повече за Лорънс. Да ни спечели още време. Но това би означавало да изпълни заплахи-те си. Би означавало наистина да нарани някого.

Това ще го съсипе. Забелязвам как му се отразява дори сегашното положение. Понякога ми се иска просто да си пие ка-

фето и да ми спести историите си.

Веднъж му го казах и той страшно се вбеси. „Значи си мислиш, че е трудно да слушаш? Аз съм този, който вади кестените от огъня.“ Гласът му трепереше и на моменти съвсем се губеше. „Ти си късметлийка, Харпър. Късметлийка си, че от теб се изисква само да чуваш за случилото се.“

Да бе. Голяма.

Но се чувствам и като пълна егоистка, защото брат ми е прав. Не съм бърза, нито пък силна. Доверява ми се единствено да му пазя гърба. Затова, когато има нужда да поговори за тези извращения, си държа езика зад зъбите. Не мога да се бия, но мога поне да го изслушам.

Хвърлям бърз поглед на телефона. Дванайсет минути. Ако времето му изтече, това означава, че работата се е закучила и трябва да бягам. Да изведе мама. Да се скрием.

Оставали са ни и по три минути. Две минути. Но накрая Джейк винаги се появява, запъхтян и понякога опръскан с кръв.

Все още не съм разтревожена.

Въртя леденостудения гаечен ключ в ръката си, ръждата се лющи под пръстите ми. Скоро ще се съмне, но дотогава така ще съм се вкочанявала, че дори няма да забележа.

Тихичък женски смях долита отнякъде и аз веднага надниквам през вратата. Двама души са застанали на ъгъла, точно под светлината на уличната лампа. Косата на момичето блести като в реклама на шампоан и се полюшва в ритъма на нестабилните ѝ крака. Баровете затварят в три часа, но явно тя си е допила другаде. Възкъсата ѝ поличка и разтвореното дънково яке ме карат да се чувствам като облечена с кожух.

Мъжът е с по-уместни тъмни дрехи и дълго палто. Мъча се да преценя дали това е полицай, спипал проститутка, или пък

просто клиент. Точно тогава той се обръща. Успявам да залегна навреме.

Смехът ѝ отново огласява улицата. Този или е изключително забавен, или момичето е фиркано до козирката.

Смехът рязко секва. Сякаш някой дръпна щепсела.

Притаявам дъх. Тишината е направо оглушителна.

Не смея да погледна.

Не смея и да *не* погледна.

Джейк така ще се ядоса. Имам една-единствена задача тук. Представям си как ми крещи: *Не се забърквай, Харпър! И без това си толкова уязвима!*

Има право, но церебралната парализа не е пречупила и любовитството ми. Надзъртам иззад касата на вратата.

Блондинката се е свлякла в ръцете на мъжа като марионетка. Той е праметнал ръка под коленете ѝ и трескаво оглежда улицата.

Джейк ще откачи, ако се обадя на ченгетата. Все пак самият той се занимава с не особено законни неща. Появи ли се полицията, Джейк е в опасност. Това значи, че и ние с мама сме в опасност.

Не мога да откъсна очи от люшкащата се напред-назад руса коса, от безжизнено увисналата ръка. Непознатият може да е трафикант. Тя може да е мъртва – или скоро да умре. Сърце не ми дава да стоя безучастно.

Събувам гуменките си, та тъпият ми лъв крак да не застърже по тротоара. Постава ли си за цел, мога да се движа доста бързо, но не и безшумно. Втурвам се напред и вдигам желязото.

Мъжът се обръща в последния момент, което навярно спасява живота му. Ключът се стоварва върху раменете, вместо върху главата му. Той изсумтява като ранено животно и се препъва напред. Момичето се просва на тротоара.

Отново вдигам желязото, но реакцията на мъжа е неочаквано бърза. Блокира удара, забива лакът в гърдите ми и ме препъва с крак. Преди да осъзная какво се случва, политам надолу. Тялото ми се свлича на цимента.

Непознатият изведнъж се озовава отгоре ми. Замахвам с всичка сила. Не успявам да улуча главата му, но го удрям в бедрото. После и в ребрата.

Той ме сграбчва за китката и я блъска в плочките. Надавам писък и се отскубвам от ръцете му, но имам усещането, че е коленичил върху дясното ми бедро. Притиска гърдите ми със свободната си ръка. Боли. И то много.

– Пусни оръжието.

Има акцент, но не ми е познат. И сега, когато съм лице в лице с него, осъзнавам, че е млад, горе-долу на годините на Джейк.

Стискам толкова здраво ключа, че кръвта се изцежда от пръстите ми. Дъхът ми излиза на огромни бели валма. Налагам го със свободната си ръка, но все едно удрям статуя. Така се е вкопчил в китката ми, че усещам как костичките в нея се трият една в друга.

От гърлото ми се изтръгва стон, но стискам зъби и не пускам желязото.

– Пусни го – повтаря разярено мъжът.

– Джейк! – крещя аз, надявайки се той вече да е наблизко. Ледени остриета пронизват гърба ми. Всяко мускулче ме боли, но не се предавам. – Джейк! Помощ!

Мъча се да го издера, но ръката му затяга китката ми като в менгеме. В погледа му няма и капка колебание. Всеки момент костите ми ще изхрущят и ще се счупят.

Някъде наблизко зазвучава сирена – не достатъчно близо обаче. Пак посягам да одера лицето му, но ноктите ми се впиват във врата му. В очите му проблясва опасен пламък. Небето

зад него се обагря в розово, прорязано от оранжеви ивици.

Вдига ръка и не знам дали се кани да ме удари, да ме удуши или пък да ми извие врата. Няма значение. Това е то. Последното нещо, което ще видя, е този великолепен изгрев.

Греша. Той така и не нанася удар.

Вместо това цялото небе изчезва.

ТРЕТА ГЛАВА

РЕН

Слънчевите лъчи озаряват всекидневната ми, хвърляйки сенки по шитите на ръка гоблени и кадифените канапета, които навремето принадлежаха на родителите ми. Понякога, поседя ли тук достатъчно дълго, мога да усетя присъствието им. Чувам резкия, вечно укорителен тон на баща ми. Долавям безмълвното неодобрение на майка ми.

Спомням си и колко арогантен бях тогава.

Копнея просто да изляза и да се хвърля от някоя скала.

Не се получава. Пробвах вече. Повече от веднъж.

Винаги се събуждам тук, в тази стая, окъпана в слънчева светлина. Съчките в камината тихичко пукат, както всеки път досега. Каменният под изглежда току-що измит, на масата има вино и чаши. Оръжията на Грей висят на отсрещния стол, очаквайки завръщането му.

Всичко винаги е едно и също.

Само мъртвците никога не се завръщат.

Пламъците пращят, част от подпалките се свличат на дъното на камината. Като по часовник. Грей скоро ще се появи.

От устните ми се отронва въздишка. Повтаряни милион пъти думи всеки момент ще излязат от гърлото ми, макар че понякога на момичетата им е нужно известно време да се окопитят от сънотворните, които им дава Грей. Първоначално са изплашени, но съм се научил как да разсейвам страховете им, да ги очаровам и да печеля доверието им.

Това доверие става на пух и прах, когато есента се превърне в зима. Когато се променя пред очите им.

Колкото и да ненавиждам проклятието и безкрайното повторение на живота ми тук, момичетата внасят разнообразие в сивото ми ежедневие. Напук на всичко съм любопитен да видя коя ли красавица ми е довел този път Грей.

Но когато той изниква пред очите ми, момичето е приковано към тялото му.

Тя съвсем не е поредната безжизнена хубавица. Само кожа и кости е, няма обувки и е впила нокти във врата му.

Грей бясно изругава и я перва през ръката. Кървави линии се появяват на шията му.

Ставам от стола, загубил ума и дума от неочакваната гледка.

– Командире! Пусни я.

Грей се оттласква назад. Момичето побягва, стиснало някакво ръждиво желязо. Движенията ѝ са тромави и тежки.

– Какво е това място? – Тя се подпира с ръка на стената и се изправя на крака. – Какво си ми направил?

Командирът изважда сабята си от ножницата с гняв, какъвто не съм виждал от... векове.

– Не се тревожете, господарю. Очертава се кратък сезон.

Момичето вдига желязото, сякаш има някакви шансове срещу обучен боец. Тъмни къдрици се подават от качулката ѝ, а лицето ѝ е уморено, изпито и сухо. Чудя се дали Грей не я е наранил, защото накуцва с левия крак.

– Пробвай се. – Погледът ѝ се стрелка ту към него, ту към мен. – Сещам се за едно място, на което все още не съм те удряла с желязото.

Грей пристъпва заплашително напред.

– На мен също ми хрумна къде да те фрасна с това.

– Достатъчно. – За пръв път виждам Грей да се държи така с момиче и понеже очевидно не възнамерява да престане, повишавам тон. – Това е заповед, командире.

Той се укротява, но продължава здраво да стиска сабята и не сваля очи от момичето.

– Не си въобразявай – казва ѝ със суров глас, – че ще ти позволя да ме удариш отново.

– Не се тревожи – сопва се девойката. – Сигурна съм, че все ще ми се удаде шанс.

– Значи те е нападнала? – Повдигам невярващо вежди. – Грей, та тя е на половината на ръста ти.

– Темпераментът ѝ компенсира разликата. Не бих избрал нея при други обстоятелства.

– Къде съм? – Момичето продължава да стрелка двама ни с очи, както и вратата отзад. Така е впила ръце в метала, че кокалчетата ѝ са побелели. – Какво си ми сторил?

Поглеждам Грей и снижавам тон.

– Сваля сабята. Плашиш я.

Гвардейците са обучени да се подчиняват без колебание. Така че Грей веднага пхва сабята в ножницата, но за всеки случай я окачва на кръста си.

Не си спомням кога за последно съм го виждал въоръжен в първия ден на сезона. Навярно по времето, когато имаше подчинени и истински врагове, с които да се сражава.

Страстите в стаята определено се поуспокоиха, откакто командирът прибра сабята. Аз протягам ръка и се стремя да

говоря с онзи мек тон, с който придумвам плашливите коне в конюшнията.

– Тук си в безопасност. Ще ми дадеш ли оръжието си?

Погледът ѝ пробягва по ръката на Грей, която все още се намира върху дръжката на сабята.

– И дума да не става.

– Страхуваш се от Грей ли? Сега ще оправим нещата. Командире, заповядвам ви да не наранявате това момиче.

Той отстъпва назад и кръстосва ръце.

Момичето внимателно проследява разговора, поема дълбоко дъх и колебливо пристъпва напред, държейки ключа пред себе си.

Поне е също толкова лесна за укротяване, колкото останалите. Подавам ѝ ръка и я поглеждам добронамерено.

Тя прави още една крачка към мен, но изведнъж сякаш нещо я обладава, очите ѝ притъмняват и замахва с всичка сила.

Студената стомана се стоварва върху кръста ми, малко под гръдния ми кош. Мили Боже, как боли само! Превивам се на две и преди да успея да реагирам, девойката замахва отново – този път се цели в главата ми.

За щастие, подготовката ми по нищо не отстъпва на тази на Грей. Клякам точно навреме и улавям желязото.

Сега разбирам защо Грей извади сабята.

По погледа ѝ личи, че не е готова да се предаде. Избутвам я напред, мъчейки се да измъкна желязото от ръцете ѝ.

Тя обаче решава да го пусне и аз се прекатурвам назад. После, едва дишайки, доуцуква до коридора.

Отказвам се. Металният гаечен ключ е на килима, а аз притискам ръка към кръста си.

Грей не е помръднал от мястото си.

– Сигурен ли сте, че не желаете да ѝ посягам?

Навремето не би посмял да ми зададе подобен въпрос.

Навремето може би щеше да ми пука.

Не мога да си поема дъх от болка. Щом момичето се отбрънча със зъби и нокти още отсега, не тая големи надежди за по-късно.

Сенките в стаята са се поизместили, описвайки обичайната си траектория. Наблюдавал съм ги стотици пъти.

Когато и този сезон претърпи провал, отново ще имам възможността да ги погледам.

– Ранена е – казва Грей. – Няма да стигне далеч.

Прав е. Пилея си времето.

Не че не разполагам с цяла вечност.

– Върви – отвърщам. – Доведи я.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ХАРПЪР

Тичам по дълъг коридор, сърцето ми ще изскочи. Това трябва да е музей или пък някаква историческа сграда. Само по чорапи съм и едва успявам да запазя равновесие върху хлъзгавия кадифен килим. Стените са облицовани в дървена ламперия, каменни колони се издигат до сводестия таван над мен. Тежки дървени врати с дръжки от ковано желязо опасват коридора, но нито една от тях не е отворена.

Дори не правя опит да ги отворям. Продължавам да бягам. Тук все трябва да има още някой.

Завивам по една от чупките на коридора и насреща ми се изпречва гигантско, окъпано в светлина стълбище, спускащо се към величествен вход. Помещението долу е с размерите на гимнастическия салон в училище, подът е застлан с тъмни плочки, а прозорците са изрисувани с красиви стъклописи. По стените висят гоблени в лилаво, зелено, червено, тук-таме блещукат и нишки златно и сребристо. Отстрани са подредени маси, отрупани с всевъзможни сладкиши и чаши за шампанско.

Изглежда се готвят за сватба, или пък за парти. Не и за от-
вличане обаче.

Толкова съм объркана – но поне открих врата.

Пиукане пронизва тишината.

Таймерът на Джейк.

Измъквам телефона от джоба си, взирайки се в мигащите
нули на екрана. В гърлото ми засяда буца. Не знам дали е успял
да се измъкне.

Трябва да запазя самообладание. Сълзите ми няма да помог-
нат с нищо. Намеря ли безопасно място, ще се обадя на 911.

Хващам се за перилата и се втурвам надолу по стълбите. Ле-
вият ми крак всеки момент ще поддаде, но наум се заканвам
да го отрежа, ако не ме изведе оттук. Заплахата върши работа.

Тъкмо завивам зад ъгъла, когато музикални инструменти
едновременно се издигат над столовете.

Веднага залягам, очаквайки някой от тях да полети към мен,
вместо това те засвирват в унисон пред очите ми. Великолепна
симфония от флейти, тропети и цигулки.

Това трябва да е трик. Оптична илюзия. Като в лунапарк,
където инструментите се задействат от движение.

Сграбчвам една от флейтите, напълно убедена, че виси на
тъничка корда от тавана.

Греша. Стоманата вибрира така, сякаш някой е долепил уст-
ни до нея и свири. Лека е като перце, няма батерии, говорител.
Нищо.

Доближавам я до ухото си – звукът се лее от вътрешността
на инструмента.

Отстъпвам назад и я захвърлям настрана.

Флейтата отново се понася над стола, като че невидим му-
зикант седи на него и я държи пред устата си. Клавишите се
спускат и издигат под нечий призрачни пръсти.

Преглъщам тежко. Това е сън. Натъпкана съм с хапчета. Все има някакво обяснение.

Прахосвам си времето. Трябва да се измъкна оттук.

Спускам се към вратата с усещането, че ще се окаже заключена – за пореден път греша. Озовавам се на мраморна площадка, топъл въздух обгръща тялото ми. Пред очите ми се разкриват каменни стени и стъпала, водещи към пътека от речни камъни. Насреща ми се простира безбрежна зелена ливада. Цветни лехи. Гигантски фонтан хвърля пръски вода. В далечината се шири гъста тучна гора.

Никъде не виждам асфалтирани пътища.

Вратата се затваря зад гърба ми, приглушавайки звуците на разкошната симфония. Бавно се спускам надолу по стълбите. Сграда от кремави тухли, мрамор и камък се извисява зад мен.

Това не е музей. Дворец е. При това голям.

Наоколо не се мярка жива душа. Тишината кънти в ушите ми. Не се чуват коли. Нито пък бръмченето на електрически далекопроводи. В небето не летят самолети.

Вада телефона от джоба си и набирам 911.

Той отказва да ми съдейства. *Няма обхват.*

Разтръсквам го, все едно това ще помогне. Екранът е пригъмнял.

Няма клетки на мобилни оператори. Няма безжичен интернет. Няма блутут.

От свитото ми гърло се изтръгва скимтене.

Онези инструменти свиреха сами.

Не ми хрумва логично обяснение. Знам само, че се безпокоя за брат си все повече и повече с всяка изминала минута.

Осенява ме ужасяваща мисъл. Ако нещо се е случило с Джейк, то мама е съвсем сама. Представям си я как лежи в леглото и кашля безспирно заради рака, превзел белите ѝ дробо-

ве. Гладна е. Има нужда някой да ѝ даде лекарствата и да я заведе до тоалетната.

Внезапно погледът ми се премрежва. Забърсвам бузите си и насилвам краката си да продължат да тичат. Суитшъртът полепва по тялото ми.

Чакай малко. Това е пот. Топло е.

Във Вашингтон беше кучи студ.

Ще се паникьосвам по-късно. Сега трябва да се размърдам.

Отвъд просторен двор, прорязан с пътеки от речни камъчета, се вижда друга постройка. Цветя се спускат по дървени решетки, избликват от грамадни сандъци, красят огради и градини. Нито следа от хора обаче.

Мускулите ми горят от изтощение, а по бузата ми се стича струйка пот. Моля се това да се окаже гараж, защото скоро ще имам нужда от някакъв вид превозно средство. Не мога вечно да бягам. Долепвам гръб до стената на двореца, мъчейки се да си поема въздух. Наострям слух.

Нито звук. Насочвам се към сградата в далечния край на двора, левият крак ме умолява да му дам почивка. Провирам се през вратата, едва не губя равновесие заради подгизналите си чорапи.

Три коня отмятат глави и пръхтят насреща ми.

Еха! Значи не е гараж. *Конюшня е.*

Още по-добре. Не зная как да запаля кола без ключове, но пък мога да яздя.

Преди животът ни да се срине, когато татко все още имаше работа и репутация, ходех на конна езда. Първоначално бе просто част от лечението след всичките операции, които претърпях, но с времето се превърна в истинска страст. Даде ми свобода – чувствах краката на коня като свои собствени. Работех в конюшните и в замяна ми позволяваха да яздя колкото си

поискам. Докато не се преместихме в града.

От всичко, което се наложи да изоставим, конете ми липсват най-много.

От двете страни на пътеката в конюшната има по тридесет бокса, преградени с боядисани в наситени цветове дъски, извисяващи се почти до тавана. Козината на добре гледани коне сияе под светлината на таванските прозорци. По стената висят оглавници с лъскави токи и полирана до съвършенство кожа. По пътеката няма и сламка сено, нито пък рояци мухи кръжат над купчинки зърно. Конюшната е направо образцова.

Кон с еленова окраска проточва нос и помирисва ръката ми. Юздите му са привързани към халка и е оседлан. Дори не трепна от появата ми в конюшната и продължава да ме наблюдава съвсем спокойно. Едър и здрав е, с кафеникава козина, черна грива и опашка. Върху златната плочка на бокса му пише *Желязна воля*.

Прокарвам длан по главата му.

– Ще ти викам просто Воля.

В малък шкаф до вратата на отделението му има ботуши и пелерини, както и колан, от който виси ножница с кама.

Истинско оръжие. *Ура!*

Опасвам колана около кръста си. Ботушите са твърде големи, но пък обхващат прасците ми почти до коленете и дават допълнителна опора на глезените ми.

Вмъквам се в бокса и залоствам вратата след себе си. Воля не се дърпа от оглавника, въпреки че с разтрепераните си ръце не успявам да затегна токите от първия път.

– Извинявай – прошепвам аз, милвайки го по бузата. – По-загубила съм тренинг.

После чувам една-единствена стъпка – сухото стъргане на ботуш върху камък.

Вцепенявам се за момент, сетне се шмутвам зад коня, придърпвайки го към сенчестия ъгъл на бокса. Юздите му се хлъзгат в потната ми длан, но продължавам да ги стискам с всичка сила.

Някой цъка с език на конете и навлиза все по-навътре в конюшната. Казва им по някоя мила дума, потупва ги по врата. Стъпките се приближават.

Който и да е това, очевидно проверява боксовете един по един.

От едната страна на ограждението има дървена полица, вероятно за сено или фураж. Някак успявам да се кача върху нея и заставам на четири крака. Това не е най-удобната позиция за възсядане на коня, но няма как да го сторя от земята. Трябва да се съсредоточа и да пъкна стъпалото си в стремето. Обляна в пот, хващам здраво седлото.

Иде ми да изскимтя от болка. Това е най-търпеливото създание на света – дори не трепва, когато се мятам на гърба му.

Ето че успех. Качих се.

Толкова съм изтощена, че всеки момент ще заплача. Не, аз вече плача. Тихи сълзи се търкулват по бузите ми. Трябва да се махна оттук, каквото и да ми коства това.

Стъпки, сетне изненадана въздишка. Резето се вдига. Зървам за миг тъмна коса и проблясък на острие. Вратата на бокса бавно се отваря.

Забивам пети в хълбоците на Воля и надавам безумен вик. Конят е страшно изплашен – и с право. Аз самата съм обзета от ужас. Но все пак животното се спуска напред, отваря вратата с трясък и събаря въоръжения мъж.

– Давай! – изревавам. – Моля те, Воля! Давай!

Отново впивам пети в хълбоците му.

Воля вдига предни крака и най-сетне побягва.

Очите ми са замъглени от сълзи, но не това ме тревожи. Загубих и двете стремена, а препускаме по заоблени камъни. С лявата си ръка съм сграбчила гривата на Воля, а дясната е обвита около врата му. Щом стъпва на тревата, конят ме подмята като парцалена кукла на гърба си.

Три силни подсвирвания проехтяват във въздуха.

Воля моментално спира и се извива настрани. Нямам никакъв шанс. Изхвърчам през рамото му и се сгромолясвам на земята.

Не мога да помръдна. Вие ми се свят.

Толкова малко ми оставаше! *Толкова малко!*

Онези мъже са по петите ми. Виждам само два размазани силуета, не съм сигурна дали е заради сълзите, или съм наранила главата си. Трябва незабавно да се изправа. Трябва да бягам.

Някак съумявам да стана, но краката ми са като отсечени. Русият мъж вече е до мен и се пресяга да ме улови. Тъмнокосият е зад него.

– Не!

Тихичко писукане се изтръгва от гърдите ми. Отстъпвам назад и изваждам камата.

Чернокосият непознат веднага посяга към оръжието си.

Правя още няколко крачки назад, препъвам се в собствениците си крака и тупвам в тревата.

– Командире, спрете – нарежда русият мъж и вдига ръце. – Спокойно. Няма да те нараня.

– Защо тогава ме подгонихте?

– Така правим с крадците на коне – обажда се тъмнокосият.

– Грей! – Русият мъж го поглежда на кръв и ми подава ръка. – Моля те. Няма от какво да се боиш.

Какъв шегобиец!

Преди не успях да го огледам добре, но сега имам тази въз-

можност. Профилът му е направо поразителен, с подчертани скули и изваяна челюст. Има наситенокафеви очи. Загарът на кожата му подсказва, че е прекарал доста време на слънце. Носи бяла риза и синьо палто, поръбено с кожа и златни шевове. Златни катарамии се кръстосват върху гърдите му, а на коланата си има кама.

Гледа ме така, сякаш не за пръв път се сблъсква с подивяло момиче.

Размахвам заплашително ножа пред себе си.

– Кажи ми къде съм.

– Намираш се в двореца „Айрън роуз“, разположен в сърцето на Ембърфол.

Опитвам се да се досетя дали около Вашингтон има забележителности с подобно име. Този дворец е *огромен*. Би трябвало да съм чула за него. А и таймерът на Джейк е онова парченце от пъзела, което изобщо не пасва. Невъзможно е тъмнокосият мъж да ме е отвел толкова бързо където и да било. Навлажнявам устни.

– Кой е най-близкият град?

– Силвърмуун Харбър. – Той пристъпва към мен. – Объркана си. Моля те, позволи ми да ти помогна.

– Не. – Натиквам камата в лицето му и това го кара да размисли. – Махам се оттук. Прибирам се въщи.

– Няма как да намериш пътя.

Поглеждам кръвнишки въоръжения мъж зад него.

– Нали той някак ме е довел тук? Трябва да има изход.

Чернокосият непознат стои с каменно изражение – не притежава и капчица от чара на русия.

– Няма.

Отново му хвърлям заплашителен поглед.

– Невъзможно е.

– Е, няма.

– Достатъчно. – Русият мъж пак ми подава ръка. – Да не обсъждаме това в двора. Хайде, ще те заведе в стаята ти. Гладна ли си?

Не мога да преценя дали те са луди, или аз полудявам. Стискам с все сила дръжката на камата.

– Никъде няма да ходя с вас.

– Разбирам, че си разстроена, но не мога да ти позволя да напуснеш територията на двореца. Опасно е. Не разполагам с войници по Кралския главен път.

Кралският главен път? – повтарям недоумяващо.

От думите му лъха страшна логика. Изобщо не се опитва да ме подмами да тръгна с него. По-скоро е изненадан, че имам други идеи.

Не проумявам къде съм попаднала.

– Моля те – пробва с по-учтив тон той. – Сама се досещаш, че сме способни да те заведем и насила.

Сърцето ми препуска лудешки. Досещам се, разбира се. Не знам кое е по-лошо обаче – да ме отведат насила или доброволно да тръгна с тях.

– Не смей да ме заплашваш.

– Да те заплашвам ли? Нима смяташ за заплаха това, че ти предлагам подслон и храна?

Май е обиден. Познат ми е типът мъже, които просто с лека ръка взимат онова, което искат. Той определено не е от тях.

Нямам представа къде съм, но всичко ме боли. Не мога да продължа да тичам в това състояние.

Прав е: нищо не им пречи да ме отведат против волята ми. Трябва да си пазя силите.

Ще си почина. Ще хапна. Все ще намеря изход.

Притаявам дъх и пъхам камата в ножницата. Очаквам мъже-

те да не ми разрешат да задържа оръжието, но греша.

Въпреки плановете, които кроя в главата си, чувствам, че съм се предала. Питам се какво ли би казал Джейк.

О, Джейк! Не знам дали е добре. Нито пък какво да правя.

Ще преодолея и това. Нямам друг избор.

Така че стискам зъби, преглъщам гордостта си и поемам ръката му.